

„Miért látod meg a szálkát testvéred szemében, a gerendát pedig, amely a te szemedben van, nem veszed észre?” (Lk 6,41)

Miután lejött a hegyről, ahol imádságban töltötte az éjszakát, Jézus kiválasztja apostolait. Egy sík helyre érkezve hosszú beszédet tart nekik, amely a boldogságok kihirdetésével kezdődik.

Lukács szövege – Máté evangéliumával ellentétben – csak négy boldogságot említ, boldogok a szegények, az éhezők, akik sírnak és akiket gyaláznak, és ugyanennyi figyelmeztetést tartalmaznak a gazdagok, a jóllakottak és a gőgösök ellen[1]. Isten megkülönböztetett módon szereti az utolsókat, Jézus küldetésének tekinti ezt, amikor a názáreti zsinagógában[2] kijelenti, hogy az Úr Lelke fölkenete, hogy örömhírt hozzon a szegényeknek, szabadulást a foglyoknak, és szabadságot az elnyomottaknak.

A továbbiakban Jézus arra buzdítja a tanítványokat, hogy még az ellenségeiket is szeressék[3]; ennek a felhívásnak a végső oka a mennyei Atya viselkedésére vezethető vissza: „Legyetek irgalmasok, amint Atyátok is irgalmas!”[4]

Ez a kijelentés egyben kiindulópontja a következőknek: „Ne mondjatok ítéletet senki fölött, s akkor fölöttetek sem ítéleznek! Ne ítéljetek el senkit, s akkor benneteket sem ítélnék el! Bocsássatok meg, és nektek is megbocsátanak!”[5] Ezután Jézus egy szándékosan aránytalan képet alkalmazva figyelmeztet:

„Miért látod meg a szálkát testvéred szemében, a gerendát pedig, amely a te szemedben van, nem veszed észre?”

Jézus valóban ismeri a szívünket. Hányszor tapasztaljuk meg szomorúan a mindennapi életben, hogy könnyű kritizálni – akár keményen is – egy testvérünk hibáit és gyengeségeit, és nem vesszük figyelembe, hogy ehhez csak Istennek van joga, s az ő szerepét tulajdonítjuk el. Valójában ahhoz, hogy „kivegyük a gerendát” a saját szemünkből, nagy alázatra van szükség, mely abból fakad, hogy tudatában vagyunk, hogy bűnös voltunk miatt folyamatosan Isten bocsánatára szorulunk. Csak azok lesznek képesek ítékezés és túlzások nélkül megérteni saját maguk és mások gyarlóságait és gyengeségeit, akiknek van bátorságuk észrevenni saját

„gerendájukat”, azt, amelyre személyesen szükségük van ahhoz, hogy megtérjenek.

Jézus nem arra hív, hogy hunyjuk be a szemünket, és hagyjuk, hogy a dolgok menjenek a maguk útján. Ő azt akarja, hogy a követői segítsék egymást az előrehaladásban az új élet felé vezető úton. Pál apostol is nyomatékosan kéri, hogy törődjünk a többiekkel: „feddjétek meg a nyughatatlanokat, bátorítsátok a kislelkűeket, gondozzátok a betegeket, tanúsítsatok mindenki iránt türelmet!”[6] Ilyen szolgálatra csak a szeretet képes.

„Miért látod meg a szálkát testvéred szemében, a gerendát pedig, amely a te szemedben van, nem veszed észre?”

Hogyan tudjuk ezt az életigét gyakorlatra váltani?

A már elmondottakon túl, ettől a nagybőjti időszaktól kezdve kérhetjük Jézust, hogy tanítson meg úgy látni másokat, ahogyan ő látja őket, ahogyan Isten látja őket. Isten pedig a szív szemével lát, mert az Ő tekintete a szeretet pillantása. Aztán hogy segítsük egymást, visszaállíthatnánk azt a gyakorlatot, amely meghatározó volt a Fokolárt elindító első csoport számára Trentóban.

„Kezdetben – magyarázta Chiara Lubich egy muszlim baráti társaságnak – nem volt mindig könnyű megélni a szeretet radikalizmusát. [...] Magunk között sem. Megesett, hogy a mi kapcsolatainkat is ellepte a por, és ellanyhult az egység. Ez történt például, amikor észrevettük mások hibáit, tökéletlenségeit, és elítéltük őket, így megszakadt a kölcsönös szeretet áramlása közöttünk. Hogy reagáljunk erre a helyzetre, úgy gondoltuk, hogy egyik nap kötünk egy szövetséget egymással, és ezt »az irgalmasság szövetségének« neveztük el. Elhatároztuk, hogy minden reggel új szemmel nézzük a felebarátot, akivel találkozunk – otthon, az iskolában, a munkahelyen stb. –, újnak látjuk, és nem emlékszünk a hibáira, hanem mindent befedünk szeretettel. [...] Ez komoly odaadást kért, amelyet mindannyian együtt vállaltunk, ez segített bennünket, hogy mindig elsőként szeressünk, az irgalmas Istent utánozva, aki megbocsát és elfelejt.”[7]

Augusto Parody Reyes és az életige csoport gondozásában

[1] vö. Lk 6,20-26

[2] vö. Lk 4,16-21

[3] vö. Lk 6,27-35

[4] Lk 6,36

[5] Lk 6,37

[6] 1Tessz 5,14

[7] C. Lubich, A felebarát iránti szeretet, Beszélgetés muzulmán barátokkal, Castel Gandolfo, 2002. november 1., vö. C. Lubich, L'Amore reciproco, Città Nuova, Roma 2013, pp. 89-90.

forrás: fokolare.hu